

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 29.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940356608/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

har en Skrue løs. Da jeg nu har sat mig paa det Punct ikke at ville *snakke* med dem, og de hverken kunne eller ville *tale* med mig, bliver Forholdet ikke det bedste. Samme Talesyge har nu formaaet mig til at udøse mit Hjerte for Dig, og endog henrevet mig saavidt at jeg har glemt den velsignede Kunst at holde op itide, skjøndt Gud veed, det ikke er Ole Lukøies Skyld, thi han har længe banket paa. Nu maa jeg indlade ham, da han ellers kunde blive fornærmet, og han, mellem os sagt, er en Person, hvis Venskab jeg nødig vilde miste, da han interesserer mig meer end alle mine Provindsbekjendtskaber tilsammen. Godnat! Sovende og vaagen er jeg Din Clara.

Jeg er idag i temmelig slet Humeur. Frøken Sonne har været her, men den Glæde, jeg havde ventet mig af hendes Besøg, er forvandet til Ærgrelse over at jeg kunde ventet noget Godt hos denne Selskabsdame. Jeg blev glad ved at see hende, fik hende op i min Stue, viste hende mine Tegninger, og søgte at tale med hende om alt hvad jeg selv har Interesse for, Men hun svarede kun med Smil og enkelte bifaldende Ytringer; jeg ønskede blot hun vilde sige mig imod, men dertil var hun altfor dannet. Da jeg fandt hende saa utilgjængelig, begyndte jeg at læse høit, thi om jeg end, paa Grund af den Godhed jeg har for hende (jeg troer fordi hun er saa smuk), vilde *snakket* med hende som hun er vant til, saa kunde jeg virkelig ikke. Conversationen er et heelt fremmed Sprog for mig; jeg kan ligesaa lidt conversere, som jeg kan tale Hebraisk. Da jeg havde læst »Hjertesorg« af Christian Winther, sagde hun pludseligt (formodentlig *à propos*!): »Fortæl mig nu noget om Deres Inclinationer!« Det var Dødsstødet for mine Forhaabninger om hendes skjulte Fortræffigheder! Jeg viste hende Portraiterne paa Væggen, men det lod ikke til at hun i Hjertet priste min Smag.

Fra det Øieblik var det mig ikke muligt at skjule min Ærgrelse, og paa mine Spydigheder vidste hun langt bedre at svare, end paa min oprigtige Venlighed. Vi skiltes ad som Uvenner, og jeg gik længe op og ned ad Gulvet i ubehagelige Tanker: vred paa hende, vred paa mig selv, fordi jeg kunde være saa bitter i min saakaldte Spøg, og endelig vred paa den hele forkeerte Verden. Nu er imidlertid